

prosinec 2009 – leden 2010

• •
• •
**Filharmonie
Brno Philharmonic**

Foto na obálce (zleva):
chrám v Naganu,
sólista japonského zájezdu Benjamin Kim,
primátor města Brna Roman Onderka a další hosté koncertu ze skladeb Jana Nováka,
Leoš Svárovský řídí Filharmonii Brno na jednom z koncertů japonského turné,
Jakub Klecker s filharmonii rovněž v Japonsku

Úvodem

Hlavní město Tokio

Vážení přátelé,
vzhledem k tomu, že filharmonie – to jest největší část orchestru a dva členové vedení – strávila bezmála celý listopad na zájezdu do Japonska, bude Japonsko hlavním tématem tohoto čísla. Připomeňme si, že živé vztahy filharmonie s exotickou zemí na Dálném východě začaly už v roce 1968 výměnou (druhých) koncertních mistrů s orchestrem NHK: za „svého“ Miroslava Matyáše (a později za Antonína Strádalů) jsme k prvnímu pultu primů na čtyři roky získali neobyčejně sympatického a družného „Taška“ Takešiho Kobajašiho. Ještě v normalizačních letech pak došlo ke dvěma zájezdům s Františkem Jílkem, další vedl Petr Vronský a čtvrtý pak Leoš Svárovský. V novém letopočtu získala filharmonie velkorysý grant japonské vlády a mohla se vybavit špičkovými nástroji japonské výroby; zájezd TOYOTA CLASSIC v roce 2004 do šesti dálněvýchodních metropolí se sice Japonsku vyhnul, ale předloni hrála filharmonie (s Petrem Altrichtrem) v Japonsku popáté, takže letošní japonský zájezd byl už šestý a dovršil počet jejích japonských koncertů na úctyhodnou devadesátku.

Rozhovor o japonském turné

účastníci: ředitel filharmonie David Mareček, generální manažer Robert Hanč, zástupce koncertního mistra Leoš Zavadilík, violisté Karel Procházka a Tomáš Kulík, violoncellista Radan Vach a klarinetista Emil Drápela

Letošní japonské turné brněnské filharmonie trvalo od 28. října do 24. listopadu a obsáhlo osmnáct koncertů ve čtrnácti městech (v Tokiu pět). Patnáct z nich řídil **Leoš Svárovský**, zbylé tři **Jakub Klecker**; sólistou byl **Benjamin Kim**, v Brně už známý americký pianista korejského původu. Dva pořady různě kombinovaly Smetanovu *Vltavu*, Dvořákovy *symfonie č. 8 a 9* a Rachmaninových *Klavírní koncert č. 2*, třetí, s Bernsteinovou *předehrou ke Candidovi*, Rachmaninovou *Rapsodií na Paganiniho téma*, Janáčkovou *Žárlivostí* a Stravinského *Ptákem Ohnivákem*, zazněl jen jednou, a to v Tokiu.

Otázka na organizační průběh zájezdu míří na generálního manažera.

Hanč: Odpověď bude, obávám se, dost nudná: zájezd byl organizačně připraven tak perfektně, že jeho průběh byl naprosto hladký; nedošlo k žádné rušivé příhodě, jež by stála za zmínku a eventuálně vešla v dějiny filharmonie. Pro japonské pořadatele je to příznačné; tentokrát však spolupracovali také filharmonikové a řídili se přesně podrobným itinerářem.

Zavadilík: Nebylo tomu tak vždy: na předposledním zájezdě v roce 1990 přicházeli někteří na sraz před odjezdem s *omluvitelným* několikaminutovým zpožděním. Pořadající agentura proto všechny itineráře stáhla (s omluvou za údajnou chybu) a promptně nahradila novými, v nichž byly všechny termíny o pět minut předsunuty...

Hanč: Toho nebylo tentokrát zapotřebí, hráči ostatně nabývali potřebných zkušeností na předloňském zájezdě. Na rozdíl od něho, kdy jsme jezdili a létali různými dopravními prostředky, nás tentokrát vozily výhradně autobusy, což bylo jednodušší, i když někdy zdouhavější; ale nikdy nás pořadatel zbytečně neunavoval, zvlášť ne před koncertem.

Vach: Udělali jsme jen jednu nepříjemnou zkušenost, a to při návratu z odpoledního koncertu v Šizuoe večer do Tokia. Byl státní svátek a těch sto sedmdesát kilometrů jsme urazili v dopravní zácpě za šest hodin; proti tomu, co se odehrávalo kolem, jsou naše kolony na dé jedničky naprostou idylou.

S dirigentem Svárovským

Jak hodnotí zájezd po umělecké stránce pan ředitel?

Mareček: Samozřejmě velmi kladně, jinak ani nemohu. Nicméně znovu mě po těch dvou letech překvapilo přijetí u publika. Reakce byly spontánní a velice živé – výjimkou nebyl potlesk ve stoje a volání *bravo*, což je v této konzervativní zemi jev vzácnější než u nás.

Zavadilík: ... všimli jsme si dokonce nadšeného křepčení, to působilo zvlášť emotivně.

Mareček: Ale vůbec nejsilnějším koncertním zážitkem pro mne bylo trojí vystoupení filharmonie v Tokyo Opera City – podotýkám, že nejde o divadelní sál, jak by se snad podle názvu mohlo zdát, nýbrž o krásnou a akusticky výjimečnou koncertní síň v kulturním a společenském komplexu. Vzhledem k tomu, že ta vystoupení byla patnáctým, šestnáctým a sedmnáctým koncertem z celkových osmnácti a že zájezdový repertoár kombinoval toliko čtyři skladby (třetí pořad měl teprve zazníť), měl jsem – přiznám se – jisté obavy z *reprízového syndromu*; ten je znám z operního provozu, kdy při bůhvíkolikáté repríze ustupuje tvůrčí soustředění a žádoucí napětí prvních představení rutině, únavě a zevšednění. Filharmonici však předvedli opak: o jejich hudebních schopnostech jsem nikdy nepochyboval, ale způsob a sebevědomí, s nimiž se těch koncertů zhostili, byly pro mne něčím novým. Jako posluchač jsem před sebou viděl a také slyšel orchestr evropské třídy, který dokázal citlivě reagovat na akustiku sálu a podat stoprocentní výkon s výjimečným osobním nasazením každého hráče. Smyčce zněly během všech tří vystoupení nesmírně plně a barevně, a pokud se dechů týče, byli jsme ve Stravinského *Ptákově Ohnivákovi*, který se konečně dostal ke slovu, navíc svědky perfektních sólových výkonů.

Pánové jistě kvitují slova svého ředitele s plným souhlasem. Ale zeptám se ještě na sólistu.

Zavadilík: Na rozdíl od dosavadní praxe, kdy sólista zájezdu přijíždí ještě před odjezdem orchestru zkoušet do Brna, jsme se s Kimem setkali až v Japonsku a na zkoušení s ním jsme měli čtyřicet minut

Benjamin Kim zkouší Rachmaninova

odpoledne před prvním koncertem; to na půlhodinový romantický koncert plný tempových zvlnění a drobných, jakoby improvizovaných kadencí, opravdu není moc. Ale dirigent Svárovský je specialistou právě na tyto situace a dokázal všechno s přehledem *vychytat*; a Kim, který je kromě své virtuozity taky *muzikant až na půdu*, se s ním a s orchestrem během dvou tří repríz doslova ztotožnil, takže Jakub Klecker, který pak Svárovského na třech koncertech vystřídal, neměl při své pohotovosti žádné problémy.

Mareček: Připomínám, že Kim s námi hrál na jednom z posledních koncertů zájezdu (v Tokiu) ještě Rachmaninovy *Variace na Paganiniho téma* a že tuto vrcholně obtížnou skladbu při svém příjezdu do Japonska *neuměl*; nastudoval ji během turné a na koncertě bravurně zvládl. To je výkon skoro neuvěřitelný, jako pianista vím, o čem mluvím. A pokud je řeč o Svárovském, jeho přínos tomuto zájezdu nevidím jen v jeho fantastické doprovoděské pohotovosti, nýbrž také v tom, že je v českém repertoáru doma a dovede ho cizímu publiku prezentovat co nejsrozumitelněji a nejučinněji. Navíc udržuje svým přátelským chováním i mimo koncertní sály v orchestru dobrou náladu a předchází tak nesnáším charakteristickým pro delší zájezdy. A svým vystupováním přispívá významně i ke společenskému ohlasu turné. O úspěchu Jakuba Kleckera jsem po zkušenostech z předloňského zájezdu neměl žádnou pochybnost; stejně mě však překvapilo, s jakou samozřejmostí a jak hladce dokázal uprostřed turné převzít nazkoušený program a výtečně ho s orchestrem na koncertech provést.

Převzal jej úplně beze změny?

Procházka: To ne, postřehli jsme osobitý přístup, ale dělal to nenásilně a srozumitelně, takže ty změny byly spíš vítaným oživením, jakýmsi novým, detailnějším osvětlením známých situací a momentů.

Neptám se na sály, protože bych uslyšel, co říkají filharmonici po každém návratu z Japonska.

Tokyo Opera City

Procházka: Stejně to řeknu: škoda, že nás v nich nemůže slyšet naše publikum.

Mareček: Ale ve všech hrál Kim na Steinwaye. Zvláštní: Japonci zaplavují celý svět svými Yamahami, ale doma dávají přednost Steinwayům.

Hudba na přivítanou (Nostalgia Quartet)

Minule jste z Japonska přivezli myšlenku hudby na přivítanou, kterou uskutečňujeme tak či onak v Koncertech ve Wannieck Gallery. Jak to vypadalo v Japonsku tentokrát?

Mareček: Pořádající agentura ji ovšem požadovala zase, v Japonsku už je zvykem. Tentokrát se jí ujal Nostalgia Quartet (Výborný – Strnad – Machain – Vach) a uvedl tak všech osmnáct koncertů.

Jakou hudbou?

Vach: Z našeho kmenového repertoáru, to jest převážně swingem z třicátých a čtyřicátých let. Přicházející publikum sice pokaždé trochu zírало, ale pak se zaposlouchalo a dávalo najevo značnou spokojenost. V každém případě se k tomuto předvystoupení chová jako k součásti koncertního zážitku – na rozdíl od našeho brněnského, které je považuje za zvukovou kulisu a snaží se je v konverzaci překřičet...

Měli jste nějaké nové nebo nečekané zážitky – tentokrát myslím turistické?

Sopka Sakurajima z hotelu v Kagošimě

Mareček: Na rozdíl od předloška jsme se podívali na úplný jih Japonska do města Kagošima na ostrově Kjúšú a mohli sledovat výbuch místní sopky.

Zavadilík: Z hotelu jsme ji přes záliv viděli celou dobu a musím přiznat, že pro Brňana je to zážitek. Představte si, že by začal sopit třeba Babí lom!

Kulík: Zato místní to tak neberou, akorát musejí pořád uklízet popílek...

Vach: Kagošima je dnes jediným místem v Japonsku, kde jezdí špinavá auta.

Mareček: Pro mne byl nejsilnějším mimohudebním zážitkem přejezd z toho jižního ostrova zpět na Honšú. Měli jsme možnost na chvíli zastavit a fotografovat. Je to impozantní pohled – úžasný most spojující oba ostrovy, výhled na moře, obrovské nákladní lodě, za námi Kagošima s tou sopkou... Vzpomínka na celý život.

Zavadilík: Silným zážitkem byla taky Hirošima: moderní velkoměsto, ale s památníkem kolem epicentra někdejšího výbuchu. Jeho popis a snímky zná kdekdo; ale když je sám na tom místě – to je pocit k nevyovězení.

Kulík: Třeba ty dvoje digitální hodiny: jedny ukazují, kolik času uplynulo od toho výbuchu, druhé kolik od posledního atomového pokusu...

Vach: Méně depresivní zážitky poskytuje Tokio. Třeba takovou Tokyo Tower...

Zavadilík: Jenže ta zrovna moc japonská není; je přesnou kopii pařížské Eiffelovky, jen o třicet metrů vyšší...

Procházk:... právě to je na ní japonské. Pokud byl mezi filharmoniky někdo, komu bylo líto, že se k ní na minulém zájezdu nedostal, měl tentokrát příležitost prohlížet si ji dlouho a opravdu zblízka: hotel byl prakticky hned vedle a věž, celou noc plynutavě osvětlená, byla ze všech oken jako na dlani.

Drápela: Nebo třeba rybí trh: tam jsme si uvědomili, že zásobit mnohamilionové město čerstvě naloženými rybami, které jsou snad

Koncertní sál v Niigatě

nejdůležitější součástí jeho jídelníčku, není žádná maličkost. Pro zákazníky je trh otevřen od půl osmé ráno, ale turistickou atrakcí, přísně regulovanou, je už od pěti, kdy se začínají dovážet, vyvrhovat a porcovat čerstvé úlovky všech druhů a velikostí až po obrovité tuňáky. Na obratnosti, souhře, tempu a výkonnosti neúnavných pracovníků je něco fascinujícího – a orchestrální hráč, zvyklý na velmi přesnou týmovou práci, to dovede ocenit; když úderem půl osmé svou virtuózní produkci končí, přeje jim jejich ranní šálek polévky z plna srdce.

Když už jsme u té polévky – jak se filharmonik v Japonsku stravuje? Pamatuji si na léta, kdy jsme s sebou na zájezd povinně vozili zásoby na tři neděle a v hotelích konali seance nad vaříčem se suchým lihem...

Kulík: To si dnes nikdo neumí ani představit. V Japonsku najdete v blízkosti hotelu vždycky několik dragstórů otevřených nonstop a nabízejících slušný výběr poměrně levných jídel, která si každý ohřeje v mikrovlnce. Pro nováčky je tu jediná nesnáz: všechno se jí tyčinkami, cizinec získá na požádání lžičku.

Největší turistickou atrakcí v Japonsku, největší významem i rozměry, je Fudži...

Vach: Skutečně jsme ji zažili, příznačně právě na vzpomínané šestihodinové cestě ze Šizuoky v předvečer odletu: nádherný pohled v pozdním odpoledni babího léta jako pozdrav na rozloučenou a příslib opětovného shledání.

Jak to s ním vypadá konkrétně?

Hanč: Pořádací agentura Koransha, s níž jsme spolupracovali už minule, vyhodnotila zájezd jako úspěšný a zahájila předběžně rozhovory o termínech a podmínkách dalšího. Mluvit o něm konkrétně by bylo ovšem velmi předčasné – a tak se zatím těšíme z výsledků toho nedávného.

Co se událo ve filharmonii

Všudypřítomný Jakub Klecker oddirigoval 23. října *Podzimní koncert Kantilény*, pak 5. a 6. listopadu první pořad nově zavedeného cyklu *Jeunesses musicales* a odletěl za filharmonii do Japonska, kde řídil koncerty v Hirošimě, Kagošimě a v Jamaguči, po návratu domů pak 5. prosince mikulášské matiné *Rodinného abonmá*. V Japonsku si zopakoval úspěchy z předloňska, kdy – vedle svých uměleckých výkonů – ztělesňoval idol ženské části publika, jímž je *mladý Evropan*; když se objevil před publikem složeným z bezmála dvou tisíc vysokoškolaček, dal se jejich zájem málem krájet.

Jakub Klecker přebírá štafetu

Zeptali jsme se ho na cestu, kterou nastoupil bezprostředně po svém výkonu v *Jeunesses*.

Těch dvanáct hodin v letadle jsem většinou prospal, no a na letišti v Tokiu jsem přesedl do autobusu, pak do taxíku, ten mě dovezl na nádraží, *šinkanzenem* jsem pak byl razdva v Hirošimě a dalším taxíkem v hotelu...

Jak jste se tam mohl tak rychle zorientovat?

No, jednak mám zřejmě skvělý orientační smysl a jednak pokaždé, když jsem z nějakého toho dopravního prostředku vylezl, tak tam stál někdo s velkou cedulí JAKUB KLECKER a posadil mě do dalšího s návodem, kde mám zase vystoupit...

Zatímco devětasedmdesát filharmonických hráčů jezdilo a koncertovalo po Japonsku, **filharmonikové, kteří zbyli doma**, se nijak nenudili: ve dnech 5. a 6. listopadu doprovodili s Jakubem Kleckerem v Besedním domě sólisty *Tří koncertů pro tři klavíry* na prvním z večerů cyklu *Jeunesses musicales* a v posledních dvou listopadových týdnech provedli celkem 12 výchovných koncertů.

Dvojí zahajovací večer nového cyklu proběhl před početným a zainteresovaným publikem jako pozoruhodná událost: koncerty pro tři klavíry, jakkoli hudebně cenné a zajímavé, se běžnému koncertnímu provozu vymykají – a navíc jeden z nich byl dílem **Lenky Sarah Žalčíkové** ze sólistické trojice večera.

Hlavními protagonisty výchovných koncertů byl jednak dirigent Tomáš Hanák s moderátorem Ladislavem Špinarem, kteří sestavili a několikrát provedli výchovné pásmo pro mateřské školy a I. stupeň základních **Putování časem**, a jednak osvědčený Miloš Machek se svou **Hudbou při svíčkách** o barokním repertoáru a s **Vídeňskými stíny** o velikánech vídeňského klasicismu pro II. stupeň základních škol, střední školy a gymnázia.

Dvěma večery vzpomněl **Spolek přátel hudby skladatele Jana Nováka**, od jehož úmrtí uplynulo 17. listopadu pětadvacet let. Na besedě 27. října vzpomínala řada pamětníků, především skladatelův bratranec Richard Novák, na Novákovo dvacetileté brněnské působení (1948–1968) završené prováděním některých jeho vrcholných skladeb (premiérou kantáty *Dido*) a činností proslulé Tvůrčí skupiny A. Postava nejvýznamnějšího moravského skladatele druhé půle minulého století ožila několika ukázkami jeho skladeb, zejména unikátními snímky ze sbírky Richarda Nováka; na jednom z nich zpívá skladatel (latinský) sólový part ve spolupráci se školním sborem v italském Roveretu. Připomeňme si, že v tomto krásném místě na Gardském jezeře pod Alpami je na své přání pohřben; jedná se však o uložení jeho ostatků na čestném pohřebišti brněnského Ústředního hřbitova.

Protagonisté koncertu ze skladeb Jana Nováka

Navazující **večer z Novákových skladeb** (17. 11.) se stal jednou z vrcholných událostí nejen letošního koncertního cyklu *Spolku přátel hudby*, nýbrž celé filharmonické koncertní sezony. Před zcela zaplněným auditoriem Besedního domu (seděl v něm také brněnský primátor Roman Onderka, který si přišel poslechnout hudbu

skladatele – čestného občana města Brna) předvedly obě Novákovy dcery – pianistka Dora a flétnistka Klára – evropský interpretační standard (o neuvěřitelné pěvecké svěžesti skladatelova bratrance Richarda nemluvě) a spolu se sopranistkou Dřízgovou, varhaníkem Rajnohou a pianistkou Fialovou dokázaly, že Jan Novák patří k několika málo tvůrcům, jejichž hudba posluchače zaujme naráz a udrží jeho stupňující se pozornost po celý dlouhý a bohatý večer.

V pátek 27. listopadu se filharmonikové-pamětníci – v důchodu i ti dosud činní – přišli do obřadní síně krematoria rozloučit se svým kolegou **Františkem Kravkou**. Ten usedl v roce 1951 mezi první houslisty nově vzniknuvšího Symfonického orchestru kraje Brněnského a stal se tak jedním z jeho zakládajících členů – stejně jako o pět let později Státní filharmonie Brno.

Co se děje ve filharmonii

Po návratu orchestru z Japonska je **prosinec na koncerty mimořádně bohatý**. V prvním týdnu zazněl v Besedním domě jako první pořad *Klasického abonmá* dvakrát Händlův *Mesiáš* s Petrem Altrichrem a pokračování loňského *Mikuláše na cestách*, ve druhém první z večerů *Koncertního abonmá* s estonskou dirigentkou Anu Tali v Janáčkově divadle, ve třetím cembalový recitál *Moniky Knoblochové* a ve Wannieck Gallery vánoční pořad s *Hradišťanem*.

Jím jsme vstoupili do vánočního období, které se naplní v neděli 20. prosince **Vánočním matiné Hvězdiček a Sluníček** v Besedním domě a tradičním **Vánočním koncertem Kantilény** na Narození Páně v katedrále.

8. prosince se dožil pětasedesátky profesor **Jiří Kratochvíl**, který byl v průběhu druhé půle dvacátého století považován za brněnskou violou jedničku. S violou začal už na konzervatoři v houslové třídě profesora Jedličky, a to v ústavním kvartetu, které pak přijalo název Janáčkov. Nějaký čas hrál jako první violista v operním orchestru a poté s kvartetními spoluhráči Trávníčkem, Matyášem a Krafkou v krajském; se vznikem filharmonie (1956) pak bylo Janáčkov kvarteto profesionalizováno jako její soubor a jeho členové zproštěni orchestrálních povinností. V následujících letech mohutného rozmachu kvartetní hudby v celém světě se stalo jedním z jeho

špičkových protagonistů; *Kráfa* působil v jeho unikátně vyrovnané sestavě jako pól muzikantské spontaneity a hráčské fantazie – a zároveň jako *okrasa naší zahrádky* (kvartetácký *terminus technicus* pro hráče, který nejvíc poutá pozornost dámské části publika). Přesto zůstala nápadným rysem jeho projevu i vystupování ušlechtilá skromnost, velmi harmonující s jeho největším mimohudebním zájmem – o hvězdnou oblohu.

V pátek 4. prosince proběhla ve filharmonii **tisková beseda**, jejíž účastníci byli seznámeni jednak s průběhem japonského zájezdu a jednak s novou podobou webových stránek filharmonie. Zprávu Roberta Hanče a vyprávění zúčastněných hráčů doplnil třímínutový DVD šot sestříhaný z obsáhlého materiálu Leošem Zavadilíkem. Nové webové stránky jsou výtvarně v souladu s nově přijatou image filharmonie, navíc informačně mnohem podrobnější; podstatně také zjednoduší internetovou rezervaci vstupenek.

Co se bude dít ve filharmonii

Novoroční koncerty budou tentokrát dva: před večerním, zčásti vyabonovaným předplatiteli *Symfonického abonmá*, zazní ještě (v 17 hodin) podvečerní s poněkud zkráceným pořadem. Program *Ve vídeňském stylu* sestavil a bude řídit šéfdirigent Aleksandar Marković, sólistkou je vídeňská pěvkyně Heidi Elisabeth Meierová.

Vzhledem k tomu, že filharmonikové si **z malebného Japonska** už tradičně vozí spousty fotografického a filmového materiálu, připravuje se (na únor, přesné datum není ještě stanoveno) o japonském zájezdu **třetí beseda Spolku přátel hudby a Klubu přátel Filharmonie Brno** jako větší akce v sále Besedního domu *pro všechny předplatitele filharmonických cyklů*.

15. reprezentační ples Filharmonie Brno se uskuteční v sobotu 13. února 2010 v prostorách Besedního domu. Slavnostní zahájení v 19 hodin řídí Jakub Klecker, k tanci i poslechu hrají filharmonie, Jazz Archiv, Breeze Band a Címbal Classic. Pořádá ZO Unie orchestrálních hudebníků ve spolupráci s vedením Filharmonie Brno. Vstupenky ve předprodeji na Besední ulici.

Besední dům, postavený v letech 1869–73 vídeňským architektem Hansenem, se zapsal do dějin města jako středisko společenského a kulturního života rozvíjející se české měšťanské společnosti. Využíván zprvu mnohostranně stával se postupně především hudebním centrem; v meziválečném období a za druhé světové války sloužil jeho sál hlavně komorním koncertům, krátce po válce si v něm podávaly dveře špičky tehdejšího hudebního světa. Komunisté ho v roce 1953 přidělili vojákům jako Oblastní dům armády. Filharmonie ho získala teprve na podzim 1957. Dbala pak o jeho generální opravu před oslavou jeho stoletého jubilea; v roce 1989 ho musela urychleně opustit, protože se nepodařilo stabilizovat stavbu hroučící se na pohyblivém podloží. Nová rekonstrukce vrátila Besednímu domu hodně z jeho historického půvabu a poskytla filharmonii (1995) po šestiletém exilu dosud nepoznaný pracovní komfort.

Útočištěm v letech této přestavby se filharmonii staly prostory v barokním paláci Místodržitelství (někdejším augustiniánském klášteře) obklopujícím kostel sv. Tomáše. Aby mohli začít ve velkém sále zkoušet, museli hráči filharmonie (v roce 1990) vystěhovat z paláce inventář zrušeného Muzea dělnického hnutí.

Janáčkovo divadlo, moderní budova z šedesátých let dvacátého století, je dnes v Brně jedinou důstojnější náhražkou stále chybějícího sálu pro symfonické koncerty. Menší z obou filharmonických abonentních cyklů do něho byl přenesen ze Stadionu na počátku sezony 1980/81 (a znovu pak v roce 1992), větší je v něm domovem od roku 1982. Zvuk orchestru v něm od počátku velmi trpěl „jevištní“ akustikou; filharmonie tedy vybavila do léta 1997 scénu Janáčkárny nákladnou (americkou) konstrukcí, sestavovanou pak před každým koncertem. Kvalita poslechu i vizuálního obrazu se podstatně zlepšila, byť má ještě daleko do standardu, na jaký si filharmonie zvykla na svých zahraničních zájezdech.

Řešení přinese – dřív nebo později – už bezmála staleté úsilí o novou koncertní síň, vtělené teď do představy Janáčkova kulturního centra s multifunkčním sálem vybaveným akustickými vlastnostmi, jež jsou v dosahu nejnovějších technologií. Nová budova, architektonicky i technicky propojená s Besedním domem, poskytne brněnskému centru novou dominantu, domácímu i cizímu publiku dokonalý koncertní prožitek, filharmonii tvůrčí pracovní pohodu a svému městu přispěje k významu evropského kulturního ohniska, jemuž se kdysi těšovalo a jež si plně zasluhuje.

Vydala **Filharmonie Brno, příspěvková organizace**

Náklad **2 000 výtisků**

Texty **Jiří Beneš**

Foto **Anna Pecková, Jozef Makarovič, Petr Pilát**
a archiv Filharmonie Brno

Redakce **Jana Baláčová**

Grafická koncepce **Side2**

Sazba a produkce **Petr Tejkal Design**

Redakční uzávěrka **3. prosince 2009**

Statutární město Brno finančně podporuje
Filharmonii Brno, příspěvkovou organizaci

B | R | N | O